

vigtige Ting, f. Ex. en saadan Betragtning fra det ærede Medlems Side, som at jeg skulde have tilfagt det nuværende Ministerium min Understøttelse, fordi jeg har erklæret, at vi i Nar helst ville undgaa Konflikt, men hvis det ikke kan undgaaes paa anden Maade end ved Opgivelse af, hvad vi anse for det Rette, tage vi Konflikten. Det kalder det ærede Medlem, at jeg har tilfagt det nuværende Ministerium min Understøttelse. Saadanne Ting tror jeg dog, at det ærede Medlem vil inddømme mig, ikke lade sig forene med den Sandhed, som er ønskelig i en Debat. Det ærede Medlem gif imidlertid videre. Han tog fat paa en enkelt Udtalelse af mig om, at vi, dersom vi atter stod ved den 8de November, vilde handle paa samme Maade. Jeg har sagt, at, hvad vi have gjort ifjor, fortryde vi ikke, men at vi, hvis vi igjen stod overfor den 8de November under samme Forhold som ifjor, vilde handle paa samme Maade, og den Udtalelse udlagde det ærede Medlem ikke faaledes, som den nødvendig maa forstaaes efter Ordene, efter den stærke Pointeren af de samme Forhold og de samme Betingelser, men han udlagde den frit og sagde, at, naar vi stod under lignende Forhold — fjøndt det forelaa trykt, sagde han dog, i alle lignende Forhold — vilde vi bære os ligesaa ad. Nei, det have vi aldrig sagt, og jeg tror, at Enhver, der har forstaaet eller vilde eller kunde forstaa den Udvikling, jeg tillod mig at give her for et Par Dage siden, vil ogsaa forstaa, at disse Forhold kunne nu ikke gjentages; paa denne Rigsdag og med denne Regjering kan det ikke tænkes, at de kunne komme igjen; det er umuligt, at Forholdene fra den 8de November kunne komme igjen, og det er det Uvoolige ved Situationen, at med hver Dag, der gaar, uden at der vides en tilsvarende Smødekomen fra den anden Side, somder Muligheden for gjensidig Smødekomen, og en rolig og fredelig Løsning af den Strid, der har været ført i mange Nar her i Landet. En ny provisorisk Finantslov, et nyt Lovbrud fra Regjeringens Side vil selvfølgelig ikke kunne mødes paa samme Maade og med den Begrænsning og det Maadehold, hvormed vi have optaget Kampen overfor Loven af 12te April. Det er Noget, som Enhver, der har fulgt vor Historie, vil være nødt til at lægge Mærke til, at for hver Gang noget Saadant er flet, er Folkethingets Optraeden bleven skarpere. Den Gang den foreløbige Finantslov blev udstedt — formelt var den ulovlig, det siger jeg udtrykkelig fordi jeg veed, at der er adskillige Medlemmer paa den anden Side, som hævde dens Berettigelse i Realiteten — optraadte Folkethinget meget lemsfældigt og ignorerede den. Den anden Gang, en provisorisk Finantslov blev udstedt, viste der sig en Skjærpelse i Folkethingets Optraeden, og det ligger i Sagens Natur, at Gjentagelse af den Slags Ting medfører Skjærpelse. Folkethinget optraadte

saar utvetydigt, at der ikke paa nogen Maade kan lægges Andet i dets Førd end absolut Førdømmelse og Misbilligelse. Dertil indskrænkede Folkethinget sig, fordi vi ikke vilde drive Sagen paa Spidfen, ikke vilde gjøre det umuligt, at der ved gjensidig Smødekomen kunde skabes en fredelig Udgang, og det ønske vi heller ikke nu. Men kommer noget Saadant tredie Gang, vil Enhver kunne forstaa, at da er det en Umulighed for Folkethinget at vise en saadan Smødekomen, da ville vi ikke kunne Andet end drives stærkere og stærkere ind paa den Vej, der gjør al Forstaaelse og Forsoning umulig (Berg: Na!). Ja, det ærede Medlem kan have sin Mening om, hvorvidt det vil ske, fuldstændig for sig selv. Det er imidlertid ikke det, vi tale om her; men efter de Udryk, jeg havde brugt, efter den Maade, jeg havde udtalt mig paa, kunde det ærede Medlem ikke være i Tvivl om, at det var det, jeg havde sagt, og naar det ærede Medlem da staar op her og laver Ordene om, faaledes som han har gjort, forandrer „samme“ til „lignende“ og hele Løftgangen i Overensstemmelse dermed og derpaa bygger et langt Angreb paa sine Modstandere — et Angreb, som det ærede Medlem naturligvis har beregnet, skulde bruges ude i Befolkningen mod os — saa siger jeg, at saa er det ærede Medlem inde paa en Polemik, som jeg anser for høist beslagelig i Folkethinget, thi skal en Diskussion kunne føres med Nytte, er den første Betingelse derfor den, at man tager hinandens Ord i den Mening, hvori de ere brugte. Jeg kan derfor ogsaa ganske rigtig tillade mig, da jeg nu tror tilstrækkelig klart og tydeligt at have fjernet den Misforstaaelse, det ærede Medlem med sin uforrekte Citaten af mine Ord har foranlediget, at staa fast som Virkning deraf, at den Sigelse, der er kommen fra det ærede Medlem mod os, for, at vi, naar saadanne Ting som en provisorisk Finantslov gjentog sig, vilde paany træde op paa samme tilbageholdende og lemsfældige Maade, og at vi havde lovet og udtalt det her, at ville træde op igjen paa den Maade, ikke mere kan udtales undtagen som en vittelig Usandhed; det har jeg bevirket her. Efter at have klaret dette Punkt, tillader jeg mig at forbigaa et andet lille Punkt, hvor det ærede Medlem ogsaa har taget sig en vis Frihed i at lave om paa Ordene, idet han i Ordene „fredelig Situation“ havde strøget flet og derved faaet „redelig Situation“ ud deraf (Berg: Saaledes har jeg hørt det!) Det ærede Medlem siger, at saaledes har han hørt, men det hjælper ham ikke, han maa høre efter, hvad der bliver sagt eller ogsaa se det efter i Livenden. Det ærede Medlem har paa den Maade faaet Leilighed til at sige en daarlig Vittighed, og jeg kunde for at blive i Sporet, sige, at det ikke er nogen „redelig“ Maade, men jeg synes, at der er saa meget mindre Grund for det ærede Medlem til at benytte Leiligheden,